

РЕШЕНИЕ

№ 20169

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 04.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **312** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А., [дата на раждане], провинция Л., А., гражданка на А., легитимираща се с паспорт № P05738928 изд. на 04.09.2023 г. в А., със срок на валидност до 04.09.2028 г., депозирана чрез пълномощник - адв. В. М., АК - Х., срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза тип „С“) от 15.12.2024 г. издаден от Консулска служба на Посолството на Република България в [населено място] в Ислямска република И., по Заявление № THR24002045V от 14.11.2024 г.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с материално правни разпоредби. Сочи се необосновано неглижиране на информацията в представените документи към заявлението. Изложени са съображения и за несъответствие с целта на закона – необосновано ограничаване на правото на свободно придвижване на жалбоподателката. От съда се иска да отмени оспорения административен акт и да върне преписката със задължителни указания по приложението на материалния закон.

Процесуалният представител на жалбоподателката не участва в съдебното заседание. Представя писмено становище, в което поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано (л. 57 – л. 58).

От пълномощника на ответника – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. (л. 31 – л. 32) е представено писмено

становище (л. 49), с което оспорва жалба. Счита, че е неоснователна поради липса на доказателства, че жалбоподателката отговаря на изискванията на чл. 17 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в настоящото производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства по делото, становището на страните, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 14.11.2024 г. в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. е заведено Заявление с № THR24002045V за издаване на виза тип „С“ за краткосрочно пребиваване в Република България подадено от жалбоподателката А. А. (л. 11 – л. 13). В бланковата форма е отразена забележка, извън предвидените реквизити „Иска да посети сина си за 50 дни“ (л.11- гръб).

Към заявлението са приложени изискуеми документи по чл. 16 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) - копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № P05738928, издаден на 04.09.2023 г. от А. със срок на валидност 04.09.2028 г. със снимка и лични данни на заявителя (л. 14 – л.16), лична карта (л. 19 – л. 20), Удостоверение за раждане (л. 17), Електронна виза за краткосрочно пребиваване – 90 дни за периода 19.10.2024 г. – 16.01.2025 г. № IR-12340201123 издадена на заявителката А. А. от Ислямска република И. (л. 23), Покана-декларация, рег. № 1054 от 10.09.2024 г. в бланкова форма, съгласно Приложение № 3 към чл. 17, ал. 2 от НУРИВОВР от А. Р. (л. 23-гръб – л. 25), разрешение за пребиваване в Република България издадено на 30.12.2021 г. от ОДМВР – П. на А. Р., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в А., със срок на валидност 29.12.2026 г. (л. 25), Декларация, с нотариална заверка на подпис и дата от български гражданин – М. И. Д., че като собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място] ще предостави същия на лицето, отпредило поканата – А. Р. и на заявителката А. А. (л. 26), копие на Медицинска застраховка № EZ4830010051 от 10.09.2024 г. за срок от 3 месеца, считано от 11.09.2024 г. до 10.12.2024 г. (л. 27), извлечения от банкова сметка на името на А. Р. в Банка Б. за наличностите към 09.08.2024 г. и към 06.09.2024 г. (л. 21 и л. 22), двупосочен самолетен билет Т.-И.-С. за 06.01.2025 г. и за 20.01.2025 г. – С. – И.-Т. (л. 26-гръб).

Въз основа на тези документи, на 15.12.2024 г. е издаден оспореният Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване – виза тип „С“ (л. 27 – л. 28). Като правно основание за постановяването му е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „целта и условията на заявеното пребиваване не са обосновани“. В допълнителна бележка на бланковата форма е отразено : „Приложение VI от Визовия кодекс – т. 2 и т. 10 – Анализът на предоставената информация от заявлението за виза не потвърждава убедително заявената цел на пътуване“.

В съдебното производство като писмени доказателства са приобщени и становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и информация от Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, представени в съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза тип „С“ (л. 47 и л. 45).

В становището на ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване е проведена от СДМ – ДАНС и е изразено отрицателно становище – лицето не е доказало по убедителен начин целта на пътуването си, както и че ще напусне територията на Шенген преди изтичане на визата.

В предоставената информация от зам. директора на Дирекция „Миграция“ е посочено, че в процедурата по издаване на виза тип „С“ компетентен да съгласува издаването на виза е Министерство на външните работи.

В хода на съдебното производство от процесуалния представител на ответника е представено и приобщено като доказателство заверено копие на Заповед № Ав-02-101 от 30.12.2021 г., издадена на основание чл. 23, ал. 3 от Закона за дипломатическата служба и чл. 34 от НУРИВОВР (л. 55).

Така установените релевантни за правния спор факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 27.12.2024 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „С“ е връчен лично на жалбоподателя на 16.12.2024 г. – л. 8 и л. 29), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт, чийто права и интереси са неблагоприятно засегнати.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И.. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР (л. 32), на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България, е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Със Заповед № Ав-02-101 от 30.12.2021 г. (л. 30 и л. 55), издадена от посланика на Република България в [населено място], на завеждащия „Консулската служба“ са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „С“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс, към който препращат разпоредбите на чл. 34 ал. 1 – ал. 3 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ е въведено изискване за влизане в Република България по отношение на чужденец - да притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, или виза, когато такава се изисква. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (обн., ДВ - бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г., с последни изменения и

допълнения, актуални към момента на издаване на оспорения отказ – ДВ, бр. 36 от 13.05.2022 г.). Приложима е и Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г., доколкото съгласно чл. 4 условията за присъединяване на Република България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Република България от датата на присъединяване (01.01.2007 г.), а след приемане на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 г. относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния (Обн. - Л ОВ. бр. 165 от 2 юли 2018 г.), към изискванията за форма и съдържание, включително и по отношение на основанията за отказ за издаване на визи, приложими са основания, предвидени във Визовия кодекс. В чл. 32, т. 1, б. «а», ii) от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), в сила от 24.06.2024 г., е въведено императивно задължение за издаване на отказ за издаване на виза, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой, което е сходно по съдържание с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В такъв смисъл, е и изразеното отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, представено в съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР.

Същевременно, съгласно чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица са задължени да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка на данните от автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, а и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е предоставено и становището от Държавна агенция „Национална сигурност“ в настоящия казус.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава с отбелязване на основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“.

В този аспект, съдът счита, че оспореният Отказ не страда от липса на мотиви, поради което не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязано е правното основание за отказ, съгласно Визовия кодекс – чл. 32, т. 1 - изложени са мотиви, възпроизвеждащи в синтезиран вид становището на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Спазени са и процесуалните изисквания при издаването на административния акт. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателката.

Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да пребивава краткосрочно на територията на

Република България за срок до 90 дни в рамките на всеки 180 дневен период, а съгласно ал. 4 от ЗЧРБ визата може да бъде със срок до 5 години, за еднократно, двукратно или многократно влизане. В Заявлението си жалбоподателката не е посочила за какъв период желае да ѝ бъде издадена виза. Приложила е документи, удостоверяващи специфичните изисквания, предвидени в чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата.

Към Заявлението не са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 17, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НУРИВОВР, които е следвало да бъдат приложени към Поканата – декларация, а именно – Декларация за имотното състояние на канещото лице, удостоверение за доходите, които получава това лице, издадено от работодател или копие на данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за декларираните доходи за предходната 2023 г., съдържаща данни за вх. № на завеждане в съответната данъчна администрация.

В този смисъл, представените към Заявлението извлечения от наличности по банкова сметка на отправилата поканата, както и приложената към нея нотариално заверена декларация от български гражданин за поето задължение да осигури ползването на собствен имот (не са представени доказателства и относно собствеността на посочения имот) не са достатъчни, за да осигурят изискуемата информация по чл. 17, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НУРИВОВР. Всъщност, както е отбелязано в становището на ДА «Национална сигурност» няма убедителни данни, дори и твърдения, относно причината, поради която контактът между канещият и заявителката следва да се осъществи именно на територията на Република България. Причина за това не може да бъде единствено предоставеният статут на продължително пребиваващ чужденец на А. Р., удостоверен с надлежно издаден документ от компетентен орган, при липса на доказателства, че пребивава и получава доходи в България, с оглед данните и за придобитото гражданство във Великобритания. Предвид изложеното, съдът счита, че постановеният Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ е законосъобразен и не нарушава гарантирани права от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Конвенцията не гарантира правото на граждани на трети страни да пребивават в държава – членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право също няма позитивна уредба, която пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова с Отказа да бъде издадена виза не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателката за пребиваване на територията на страната, доколкото същият е постановен въз основа на обективен и пълнен анализ на представените документи към заявлението ѝ.

Процедурата по издаване на виза за пребиваване на територията на Република България предполага заявителят (апликантът) да представи всички необходими документи, удостоверяващи основанието, на което желае да получи разрешение за пребиваване, включително и за неговата продължителност. Не се твърди жалбоподателката да е била ограничена при представяне на доказателства в административното производство след завеждане на заявлението до издаване на оспорения отказ.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора неоснователно е искането за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на жалбоподателката. Доколкото от пълномощника на ответника не се претендират разноски, съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., [дата на раждане] , провинция Л., А., гражданка на А., легитимираща се с паспорт № P05738928 изд. на 04.09.2023 г. в А. със срок на валидност до 04.09.2028 г., депозирана чрез пълномощник - адв. В. М., АК - Х., срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза тип „С“) от 15.12.2024 г. издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И., по Заявление № THR24002045V от 14.11.2024 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: